

EMILIJA LONČARIČ JE MAGNET ZA LJUDI

Emilija ima vsak dan obiske. Foto: Violeta VATOVEC EINSPIELER

Emilija je prepričana, da je najhuje, če je človek sam in osamljen, iti je treba med ljudi, se družiti, si pomagati

> VIOLETA VATOVEC EINSPIELER

»Imam lepo starost,« pravi 87-letna **Emilija Lončarič**. Sivolasa gospa s prodornimi očmi, ki so ji leta še oplemenitila poteze lepega obraza, je za znanca Mila. Živi v pritličju stanovanjskega bloka v Oblakovi ulici v Celju. V skromnem dvosobnem stanovanju živi s pravnukom Timotejem, navdušenim nad svojo »babico«, ki ima še vedno bogato družabno življenje. Ne mine dan, da se za njeno mizo ne bi zbrala družčina znancev in prijateljev v živahnem klepetu. Aktivna je v dveh krajevnih skupnostih. Še vedno vozi avtomobil, a se zadnje čase raje na obisk k znankam v Novo vas ali na Dolgo polje odpravi kar peš. »Imam vabilo za psihološki pregled za vožnjo avtomobila, a se mu bom sedaj verjetno odrekla,« pravi.

CEKINČEK ZA DUŠO

Njeno največje veselje je delo v skupini za samopomoč Cekinček, ki ima sedež v prostorih celjske bolnišnice. V bolnišnici je tudi

začela poklicno pot kot medicinska sestra, leta 1958. Kasneje se je odločila za pedagoški poklic in se zaposlila v vrtcu v Šentjurju, kjer je dočakala upokojitev. S ponosom si je za dan našega obiska nadela predpasnik, ki so ga poslikali in ji ga podarili otroci. »Imam lepo starost, imam zdravje, veliko povabil. V bolnišnico me povabijo na vsako prireditev, prav tako v vrtec. Z vsemi sem ohranila lepe stike. Veselim pa se vsakega četrtka, ko imamo skupino Cekinček.«

Tudi tisti petek opoldne, ko smo jo obiskali, sta tam že bila zakonca **Slavica** in **Milan Grobelšek**. Slavica je predsednica medgeneracijskega društva za samopomoč Savinja, oba pa sta voditelja skupine Cekinček, kjer se prostovoljno enkrat tedensko srečujejo starejši ljudje in debatirajo ter izmenjujejo mnenja in izkušnje o različnih življenjskih temah. »To je organizirano družabništvo. Izbiramo teme, o katerih se bomo pogovarjali. To so teme iz življenja, izogibamo se pogovorom o politi-

ki in veri. Tu lahko vsak izrazi svoje mnenje, vsak lahko pride do besede. Tu so slišani, tu lahko govorijo. In to je zelo pomembno, kajti doma, v okolju, kjer živijo, jih mladi ne poslušajo več. Spomnim se gospe, ki skoraj ni znala več govoriti, češ »saj me nihče več ne posluša, vsi vse vejo, in sem se tako nehala pogovarjati«, je rekla. »Imamo tudi teme o zdravju, želiščih, pripravljamo izlete, praznujemo rojstne dneve in druge praznike,« pravi Slavica. Mož Milan že 35 let sodeluje v skupini kot prostovoljec. Pohvali ženo, ki ob koncu kakšnega izleta povabi vso skupino domov in ji ni problem pripraviti obroka za dvajset in več ljudi. Ko je bil mlajši, je poprijel za harmoniko, plesalo in pelo se je. Milan je delal v Libeli, a se je zaradi bolezni zgodaj invalidsko upokojil. »Malo mi je bilo dolgčas, pa sem se priključil ženi. Spoštujem starejše ljudi, in še ko sem bil mlad, sem rad delal z njimi. Sprva me je pritegnila dramska skupina. Veliko smo delali in veliko nastopali. Potem